



Сърдитиятъ Павелчо.

Нашиятъ Павелчо е много мързеливо момче! . . .
Сутринъ, щомъ се пробуди, отваря очитъ си и за-
виква сестра си:

— Лизо! . . . Ела при мене! . . .

И Лиза, по-възрастната му сестра, се затичва при
него, помага му да стане, да се омие, да се облѣче и
му подава шапката. А Павелчо само се сърди: Това
не е така, онова не е така. . . .

Порастна Лиза, почна да ходи на училище и живота
на Павелча се промѣни.

Сутринъ, щомъ се пробуди, завиква сестра си.
Обаче, майка му се обажда:

— Лиза отиде на училище Тя не е тукъ. . . . ,
Облѣчи се самъ! . . .

Павелчо заплаква, почва да се сърди. И какво да
прави, когато знае, че самъ не може да стане отъ ле-
гло то си, не умѣе да се омие. И какъ ще се облѣче,
когато не знае и това? . . .